

מפגש סוללה ג' גדוד 647, 40 שנה למלחמת יום הכיפורים.

שלום לכולם,

אני כמובן מאד שמח לראות את כולכם ולראות שגם אחרי 40 שנה החיבור נותר בעינו.

כבר בראשית דברי אני רוצה להודות לאברהם הרנוי, אבי קלוברג בשבילכם, שפנה אלי בתחילת השנה עם הרעיון למפגש זה והיה שותפי לאורך כל הדרך במאמצים לאתר וליצור קשר עם כולם.

אבל לא כולם פה. חסרים לנו חמישה חברים שנהרגו במלחמה, וחסרים לנו כמה שנפטרו במהלך השנים מאז. חסרים לנו חברים ששרדו את המלחמה, מיעוטם כי לא יכלו להגיע, מסיבות בריאות או סיבות טכניות. מספר חברים שלא הצלחנו ליצור קשר איתם, ואחרים שכן הגענו אליהם אבל הם עדיין מתקשים להתמודד עם המאורעות של סתיו 1973, ולכן לא באו. לכל אלה אני רוצה לשלוח מכאן חיבוק חם בשם כולנו.

- 40 שנה וכאילו אתמול, איך זה שאחרי 40 שנה אפשר להתחיל לשוחח עם מישהו שלא ראית שנים, כאילו לא נפרדתם מעולם. זר לא יבין זאת, אבל החוויות המשותפות והנסיבות בהן נחוו, גורמים לחיבור שאיננו בר ניתוק. גם למשך הזמן ש"בילינו" יחד יש משמעות, וכך גם לאירועים הבלתי נתפסים שעברנו ביחד. כל אחד מאיתנו עבר זאת באופן שונה, אבל גם ביחד עם כולנו.
- זוהי אהבת גברים טהורה, הנטועה עמוק בעבר ועמוק בלב ובנשמה.
- במהלך החודשים האחרונים, דברתי או התכתבתי עם רבים מכם. וכך גם עם לא מעט מהנשים שנמצאות כאן. וההתרגשות היתה עצומה, גם של הגברים וגם של הנשים, הן ידעו מיד על מה מדובר, חלקן זכרו את המפגש מלפני עשור, או דברים אחרים, אבל ניכר היה בעליל שהמלחמה בכלל והסוללה בפרט, הן חלק מהחיים לא רק בעבר אלא גם כאן ועכשיו. 40 שנה וכל אחד זוכר, גם עם רק חלק וגם אם כל אחד זוכר קצת אחרת. בכל זאת, עברו ארבעים שנה.
- ומה היה לנו לפני 40 שנה?
- התגייסנו בשבת יום כיפור 6 באוקטובר 1973.
- התחילנו בצריפין על ימח של גדוד תותחים נגררים 132 מ"מ, ולכן עם ציוד מיושן ולא מתאים. והשיא, הנשק האישי היה לרובנו רובים צ'כים, ולא היו לנו שכפ"צים. .... ואיזה מחיר נשלם על כך בהמשך.

- ירדנו לסיני וברפידיים קבלנו את תותחי ה 175 מ"מ של גדוד 55. (הם עלו לרמה והצטיידו בימח המסודר שלנו בפילון).
- וישר לשטח וישר למלחמה.
- בהתחלה לגיזרה הדרומית לאיזור המיתלה.
- וירינו בלי סוף על מטרות מכל סוג ומין. וירינו בלי הפסקה יום ולילה ועוד יום ולילה ועוד ועוד, ונרדמנו לפעמים במצבים מוזרים תוך כדי הירי.
- באחד הלילות הראשונים נסענו כסוללה בודדה, עשרות קילומטרים דרומה, כדי להגיע לטווח ממנו יכולנו לירות על האי גרין, ועד היום אינני יודע למה. ולבוקר חזרנו והמשכנו לירות.
- אחר כך ירינו ימים ולילות רצופים בלי הפסקה על מוצב המזח, מוצב שלנו. בתחילה מסביב למוצב ובהמשך בעיקר על המוצב עצמו, כאשר חיילי המוצב מסוגרים בתוך הבונקרים שלהם, ואנחנו יורים על המוצב במטרה לפגוע בחיילים המצריים שהיו בתוך המוצב ומסביבו..... ואז הם נכנעו והלכו לשבי.
- סייענו לשיריון ולחיל האויר, ולאחר כמה ימים מצאנו את עצמנו בקו הלחימה הראשון, כאשר השיריון שלנו עובר דרכנו אחורה, חלקו די מבוהל. ואנחנו מנמיכים את זווית הירי של הקנים כמעט עד לכיון ישר..
- ואז התרקמה התכנית הראשונה לצליחה, צהל מתכנן לצלוח את התעלה והכח המיועד לראש הגשר מורכב מגדוד צנחנים, גדוד שיריון, והגדוד שלנו, כדי לקצר טווח ולירות על סוללות טילי קרקע אוויר שעשו שמות בחיל האוויר שלנו ומנעו ממנו לסייע לכוחות הקרקע.....ולכולם היה ברור שזהו כרטיס בכיוון אחד. נערכנו והיינו מוכנים ואז באה פקודת הביטול, - ואיתה הקלה גדולה.
- והמשכנו לירות, ולדלג מעמדה לעמדה, חטפנו אש נס שלמזלנו לא פגעה, וירדו עלינו מטוסים שבמקרה רק חוררו את הברזנט של נ.נ. הק"ס.
- ירינו, קצת אכלנו (מנות קרב), קצת ישנו, לא התקלחנו ולא החלפנו בגדים. היינו די מלוכלים ודי מסריחים למען האמת.
- ואז צלח אריק שרון עם האוגדה שלו את התעלה, ואנחנו בין הראשונים שאמורים להצטרף.
- נסענו לכיוון התעלה, פורסים ויורים מידי פעם. בציר עכביש חלפנו על פני סוללה של גדוד 329 שנפגעה מתקיפה של זוג האנטרים עירקיים, או ירדנים. וראינו את תומ"ת ה 175 השרוף ושמוט הקנה בעמדה לצד הדרך, שהפך לתמונה אייקונית של המלחמה.
- ודני ואני נזכרנו איך קצת יותר משנתיים קודם, הקמנו שנינו עם סוללה הגר מגדוד 55 את העמדה הזו, שהפכה לעמדת קבע, ואחרי שנתיים היתה במפות המודיעין של כל חיילות ערב. לא פלא שהיא הותקפה.
- הגענו לחווה הסינית, ולחצר, וממש לפני העליה על הגשר הזמני עלה תומת אחד שלנו על מוקש ושני נתקע. השארנו את שושני זזיל עם שני התומ"תים וזחלילית אחת עם כ 16 חבר'ה.

- ועלינו על הגשר. הצוותים של טפר וחייבי בשלמותם ובנוסף זחלילית התחמושת של ברעם, בלי התומת התקוע, וכמובן עם המפי"ק וחוליית הק"ס.
- ב - 18 לאוקטובר, יום חמישי בבוקר הגענו לעמדה ב "יורק ב' 1", כפי שנקראה במפת הקוד. שטח חקלאי עם דרך רחבה ועל ידה שדות תירס ירוק בגובה 2 מטרים.
- ממזרח לנו רמפה מצרים שנכבשה ונשלטה על ידי יחידת צנחנים, ומצפון לנו בטווח ראייה מוצב מצרי שלא נכבש ויכול היה לטווח אותנו בקלות.... וכך גם עשה.
- דני, עמוס והחברה של הק"ס הכינו עמדות חליפין למקרה שנחטוף אש נ"ס, חטפנו, אך מעולם לא קיבלנו אישור לדלג לחליפין, על אף בקשות חוזרות ונשנות.
- וירינו, ירינו הרבה בעיקר על סוללות טק"א אך גם כסיוע לכוחות השיריון והצנחנים.
- ונכנסו למעין שגרה, יורים כל היום, בצהריים קרבות אוויר מעל ראשינו כשמטוסי חיל האוויר מפילים מיגים מצריים. ועוד יורים ואחר הצהריים הצגה שניה של קרבות האוויר, אותה תוצאה.
- וירינו, וירד הערב, והלילה, והתראות על תקיפת קומנדו מצרי על הסוללה. ולא הולכים לישון אלא נפרסים להגנה מהקומנדו ונערכים להלחם בו, ... עם הרובים הצ'כים.
- ולמחרת יום שישי 19 באוקטובר, חזרה כמעט מדויקת על היום הקודם כולל שתי הצגות של קרבות האוויר. באחת מהם צנח בשטח הסוללה טייס מצרי, קולונל שמטוסו הופל, ונתפס על ידינו. תוך דקות הגיעו הצנחנים מהרמפה, אמרו הוא שלנו ולקחו אותו. אחד מחיילינו ירה על הטייס בעודו צונח, דני ניגש אליו הוריד לו סטירה (אומרים שאבהית) והסביר לו מה אסור לעשות.
- ובתווך הגיעו בגדים להחלפה, אחרי שבועיים התקלחנו, מהמיכלית, והתגלחנו והחלפנו לראשונה לבגדים נקיים, זה הרי יום שישי וצריך להיות מוכנים לקבל את השבת..
- בחמש לפנות ערב, זיל ושושני הרימו קשר, הודיעו שהתומ"תים תקינים ושאלו איך ולאן להגיע. הסתכלתי על השעון ואחרי שניה אמרתי להם, "אתם לא תגיעו לפני חשיכה, נדבר מחר בבוקר ונתאם את ההגעה". זו היא ככל הנראה ההחלטה החשובה והנכונה ביותר שקיבלתי בחיי. ואכן דברנו למחרת בבוקר אבל לא על ההגעה לסוללה.
- והמשכנו לירות וחטפנו אש נ"ס, ולא נתנו לנו לדלג, ובלילה אותו הסיפור עם הקומנדו המצרי, גם הפעם הוא לא הגיע לשמחתנו.
- ומאוחר מאד בלילה הלכנו לשמירות ולנוח.....ואז פרץ הגיהנום.
- בשתיים שלוש לפנות בוקר, חטפנו מט"ח קטיושות שנפל ממש בתוך הסוללה.הזחלילית של הצוות של חייבי נפגעה פגיעה ישירה והחלה לבעור. מינה שישב בעמדת השמירה על המקלע שעל הזחלילית קפץ

- ממנה, כשהוא שלם בגופו. תוך דקות בודדות הזחלילית התפוצצה כשהיא מותירה רק בור ענק בקוטר כעשרה מטרים ובעומק ניכר, ומסביבה נפגעים רבים.
- הפיצוף האדיר הדליק בזו אחר זו את שתי הזחליליות האחרות, במרחק כמאתיים מטר, ובתוך דקות התפוצצו אף הן וגרמו לנפגעים רבים ביותר.
  - באירוע לשלושים שנה למלחמה פגשתי צנחן שהיה על הרמפה ממזרח לנו. לדבריו אחרי שלושת הפיצוצים היה ברור להם שלא נותרו שם אנשים חיים.
  - אבל כן נשארו. חמישה משלנו נהרגו, למעלה משלושים נפצעו ומהכלים נשארו שלושה בורות ושני תומ"תים מפורקים.
  - הבריאים, וחלק מהפצועים עסקו בחילוץ ובפינוי הנפגעים.
  - היו סיפורי זוועה, וסיפורי גבורה, וחירוף נפש, חלקם סופרו, חלקם ננצרו בליבם של האנשים וחלקם אנחנו לפעמים מדחיקים או מנסים לשכוח.
  - והיו פצועים שבקשו למסור מסר אחרון לנשותיהם או חברותיהם, ולמזלנו שרדו כדי להעביר את המסר בעצמם.
  - ובסוף הפינוי שהתנהל בחושך, ברובו הגדול בתוך שדות תירס גבוה מקומת אדם, הגעתי לתאג"ד ליד מפקדת הגדוד. פגשתי את רפי שרעבי, הוא הסתכל עלי ..... ואמר שתי מילים,,,,,, "דני הלך".
  - הפצועים פונו, וכך גם ההרוגים, והמעטים שנשארו שלמים בגופם, אם כי לא תמיד בנפשם, נשארו עם שאר הגדוד.
  - בשש בבוקר, שבת 20 לאוקטובר, הרמתי קשר לשושי וזיל ואמרתי להם בזו הלשון: " אין לכם לאן לחזור עכשיו, הסוללה נמחקה. חכו במקומכם להוראות".
  - והנשארים המשיכו עוד 4 ימים עד להפסקת האש, עם שני תומ"תים וזחלילית אחת.
  - אחר כך המשכנו עוד כמעט חמישה חודשים, עד הפינוי הסופי של אפריקה, ב 8 למרץ 1974. ואנחנו חזרנו הביתה.
  - לא כולנו, חלק מהפצועים והפגועים, לא חזרו עדיין והמשיכו לבלות עוד זמן ארוך בטיפולים, בניתוחים ובמאבק לחזור לחיים נורמליים.
  - ומהלילה ההוא נותרה הסוללה הכי פגועה והכי מעוטרת בחיל. חמישה הרוגים, שלושים ומשהו פצועים ושמונה צל"שים. כי איפה שתמצא קטסטרופה תמצא גם סיפורי גבורה. אם כי מי כמוכם יודע, שיש אחרים הראויים לצל"ש, ולא קבלוהו.
  - ומהלילה ההוא נותרו שני תומ"תים מפורקים, חלקי זחליליות תחמושת שעפו למרחק מאות מטרים, ושלושה בורות ענקיים.
  - ומהלילה ההוא נותרו עוד חמישה בורות שנכרו בהמשך בבית הקברות הארעי בבארי, חמישה בורות נוספים אלה קבריהם של
- דני ברנהיים
בני מרסיאנו
דניאל אסרף

ניסים אילוז

יאיר מנדלסון.

- אני את דברי סיימתי, אבל הקשר שלנו לא מסתיים, והוא קשר ניצחי ומיוחד במינו, גם אם איננו מתראים זה עם זה במשך שנים.
- אני מבקש מכולכם לעמוד ולכבד את זכר חברינו בדקת דומיה.